

Twitter ha mort

Ja fa temps que el filòsof Jordi Graupera, en la seva faceta de tertulià, intenta introduir en les converses que té a la ràdio la idea que la xarxa social de l'ocellet és morta. Segons ho desenvolupa, no és que hagi passat una mica de moda i hagi perdut així l'impuls que sempre dóna estar a la cresta de l'onada, ni que li costi monetitzar l'activitat dels seus usuaris, una comunitat que, per altra banda, creix ara tan poc que es pot dir que està tècnicament estancada. Allò que ha matat Twitter —raona— és la pèrdua d'espontaneïtat dels usuaris a causa de la pèrdua de la innocència o de la presa de consciència que allò que es diu a la xarxa queda. El discurs de Graupera val, sobretot, per als twittaires que tenen una repercussió pública i que han d'utilitzar la xarxa amb tot el capteniment. Ve a dir, el filòsof, que és precisament aquest capteniment el que ha fet perdre tot l'interès a Twitter, en el sentit que abans en les piulades els usuaris estaven relaxats, la xarxa era una àgora on es discutia i on les idees s'esbossaven i on no s'exigia el rigor que ha de tenir un discurs, un escrit o una declaració pública. És a dir, es tractava d'un mitjà en el qual es podia pensar en veu alta i en companyia. Sent com són les de Graupera observacions molt encertades, té gràcia que coincidissin en el temps amb el procés de negociació per arrencar la legislatura al Parlament

català, un temps en el qual la twittesfera nostra va bullir i es pot dir que va estar més viva i més desenfrenada que mai.

Quan es va arribar a la fi de la negociació amb la investidura sorpresa d'en Carles Puigdemont, es va veure una cosa que d'alguna manera explica molt bé com i en quin sentit ha canviat aquesta xarxa social. El dissabte en què es va saber que Puigdemont substituiria Mas, la comunitat va fer el que s'ha convertit en un ritual cada cop que un personatge salta al primer pla de l'actualitat: es va rastrejar en el *timeline* d'en Carles Puigdemont justament per agafar-lo en fals, per veure què de tot allò que havia dit a les xarxes podia comprometre'l. El president Puigdemont és un tuitaire veterà i per tant tenia més de 10.000 piulades a l'esquena on triar i remenar. Res, però, de gaire comprometedor o aprofitable per a aquells que el rastrejaven per indignar-se o que buscaven estigmatitzar-lo. En canvi els arqueòlegs de piulades van poder fer festa grossa amb les piulades que @KRLS feia allà el 2008: tuits com «quina merda de música que sona. I jo amb un miserable san francisco!». Referències al temps o a allò que havia dinat van ser durant dies objecte de retuits, i no pas perquè fossin recriminables, sinó perquè es veien com a piulades absolutament antigues i ens posaven al davant quina mena de coses fèiem i dèiem a la prehistòria de Twitter, i com hem canviat també aquí. Potser és exagerat dir que ha mort, però Twitter mai més no tornarà a ser jove.

El Twitter del president

Compte recomanat @KRLS: el compte de 130è president de la Generalitat és un compte que convé seguir no només perquè sigui el de la primera autoritat del país, sinó perquè cal veure quina orientació li donarà, com i per què el farà servir.